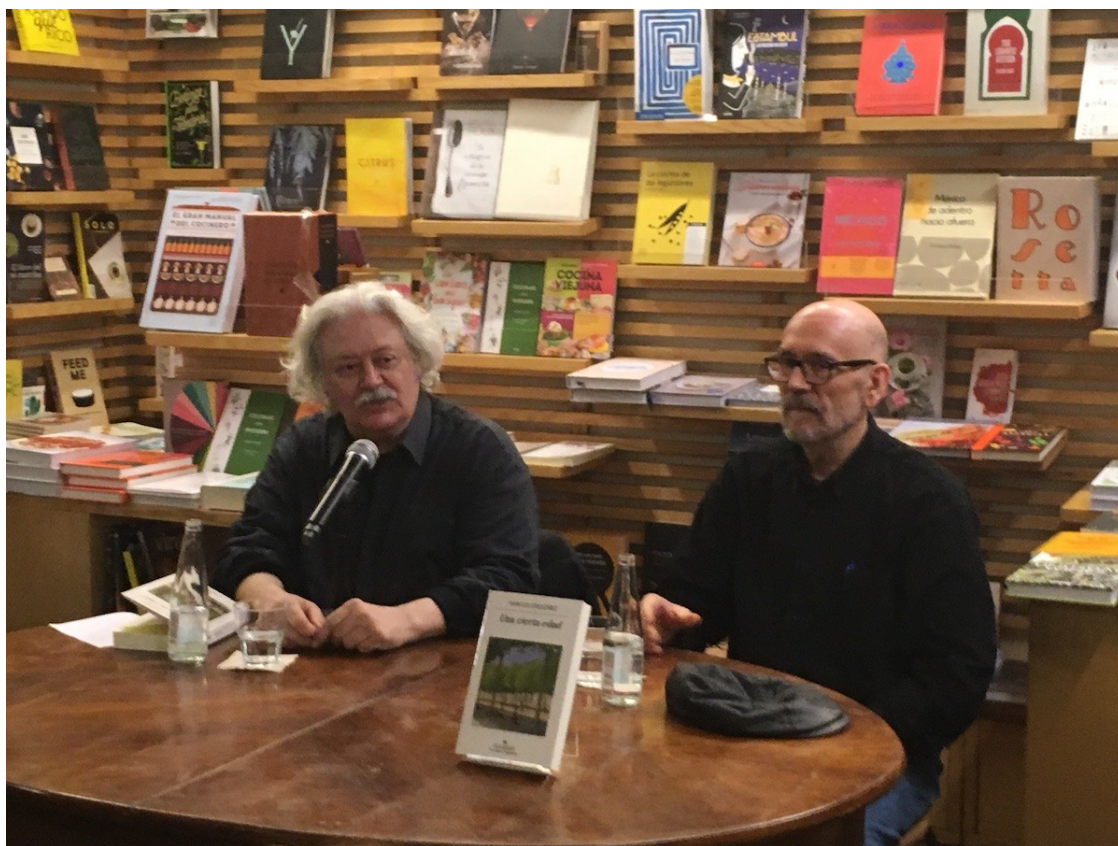

Cultura | Actualitzat el 15/02/2019 a les 13:25

?Notes sobre «Una cierta edad», de Marcos Ordóñez

«Para l'orella sempre, al bar, al carrer, a una residència. Busseja entre records propis i aliens, dóna veu a la Pepita, la seva dona i presència a la Rosalía, la seva gata»

Mario Gas i Marcos Ordóñez, a la presentació del llibre "Una cierta edad" | Toni Vall

Quan sé que he d'escriure d'un llibre tinc al costat un plec de papers per anar apuntant coses, idees que m'agraden i que després potser vindrà a tomb fer aparèixer a l'article que escriuré. Amb *Una cierta edad* (https://www.anagrama-ed.es/libro/narrativas-hispanicas/una-cierta-edad/9788433998699/NH_620) (Anagrama) (https://www.anagrama-ed.es/libro/narrativas-hispanicas/una-cierta-edad/9788433998699/NH_620), de Marcos Ordóñez, ompló no sé quants fulls, no puc parar de prendre notes. És un dietari entre els anys 2011 i 2016 on Marcos vessa pensaments vitals, records i somnis. Explora la vida quotidiana, els encontres diaris que li fan gràcia, se'n recorda dels autors que més li agraden i fa apunts de la seva professió d'escriptor i de crític de teatre. Tothom diu que és un llibre vital i és cert perquè celebra la vida, els petits detalls que l'omplen de llum, els llibres, les pel·lícules, els muntatges, els creadors que contribueixen a fer-la més bonica.

Vaig a la presentació del llibre a La Central del carrer Mallorca. Marcos conversarà amb Mario Gas, que com tothom sap és el millor director de teatre del país i això potser no ho sap

tothom) és un mestre de cerimònies extraordinari, un oficiant de gran categoria. Gas llegirà alguns dels fragments que més li han agradat. A l'autor no li agrada considerar que alguns dels pensaments que hi ha plasmat són aforístics i deu tenir raó però jo no puc frenar la meua memòria i pensar en un llunyà programa d'entrevistes que Guillermina Motta va presentar a TV3 a mitjans dels anys 90. Es deia *Nit en blanc* i en una de les edicions va entrevistar Gas, que va llegir un parell o tres d'aforismes d'Arthur Schnitzler, gran novel·lista. Com aquell que diu: "Estima a qui t'és aliè i detesta a qui t'envolta, potser així el món pugui ser millor algun dia". O aquell altre sobre un home que cada dia escrivia una carta i se l'enviava a si mateix amb la intenció de no sentir-se decebut quan obrís la bústia de casa seva l'endemà. Mai es va saber si era un neci o un savi.

Hi penso mentre Gas va desfilant alguns dels textos del llibre. I penso amb els que jo m'he anat apuntant. Apunts sobre amics del present i del passat que li expliquen coses. Records teatrals del Mahabharata de Peter Brook i de la seva passió per Eduardo de Filippo i Odon Von Horvath. Fiblades de la vida, com l'adoració natural per un tros de lluç esplendorós i per uns mitjons acabats de comprar al mercat. Les lectures recurrents de Rattigan, Umbral, Modiano, Pasolini, James Salter, John Cheever... I Shakespeare, és clar. I la seva preferència per la cosa festiva i lluminosa. I l'hora de recordar l'amic que ja no hi és: Franco di Francescantonio.

Para l'orella sempre, al bar, al carrer, a una residència. Busseja entre records propis i aliens, dóna veu a la Pepita, la seva dona i presència a la Rosalía, la seva gata

L'anècdota fabulosa: cada vegada que Gato Pérez trucava a casa de Constantino Romero, la seva mare li deia que havia trucat a Pato Gómez. I el dia que s'estrenava Jesucristo Superstar li va dir que li havien deixat dues entrades per anar a veure a Jesucrist al seu pedestal. Confessa les seves lectures i com li xoca cada vegada que es rellegeix a ell mateix. Explora els universos de Josep Pla i de Dean Martin i dóna alguns consells útils: llegir, aprendre, tenir curiositat per la cultura.

Para l'orella sempre, al bar, al carrer, a una residència. Busseja entre records propis i aliens, dóna veu a la Pepita, la seva dona i presència a la Rosalía, la seva gata. L'humor hi és ingredient fonamental. Com quan descriu tòpics, paraules buides i formulismes. Aquella gent que et troba assegut en un banc i et pregunta què fas assegut en aquell banc. O que veu que portes barret i exclama: "Ah! Portes barret!". O a la seva àvia, que va perdre un braç el 1938: "Perdoni, és vostè manca, oi?".

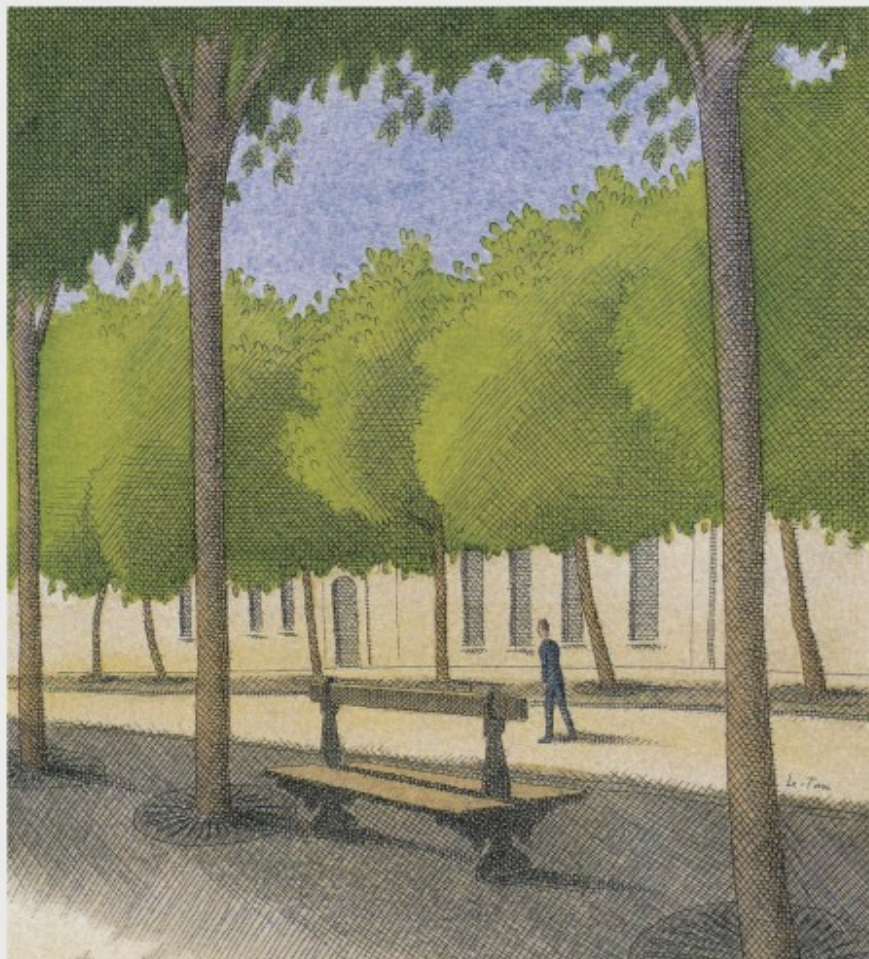
Glossa les virtuts de la bondat, de la gràcia, d'aquells que amb un gest i una mirada et poden alegrar el dia. I se'n fum amb elegància dels pesats i els aprofitats. Se'n recorda d'Alfredo Landa, a qui fa anys va ajudar a escriure unes apassionants memòries. I jo recordo el passatge d'aquell llibre que més em va emocionar: quan l'actor recorda els seus inicis al Maria Guerrero de Madrid i la seva amistat amb Antonio Ferrandis. Quan glossa la seva generositat i simpatia, la companyia desinteressada que li feia. De tant en tant rellegeixo aquell fragment. És emocionant.

Ah! I no me'n puc oblidar. Una certa edat també és un llibre sobre Barcelona escrit per un senyor de Barcelona. Sobre Carmen Amaya, per exemple, sobre el barri del Ferró, sobre les converses caçades al vol en un trajecte de metro i sobre com la ciutat va perdent personalitat a passes agegantades. Un exemple? Quan recorda la llibreria Canuda i els fabulosos llibres que hi havia comprat. Què hi ha ara? Un Mango. I tampoc m'oblido de l'anècdota d'aquell que en veure la Geraldine Chaplin va exclamar: "Mira, aquesta és la filla del Gordo i el Flaco".

I Mario Gas, relator immillorable, amb la seva veu de tro i de veterà doblador, detecta la que potser és la clau de tot el llibre: "Dejo la música abierta para que se ventile la casa".

MARCOS ORDÓÑEZ

Una cierta edad

ANAGRAMA
Narrativas hispánicas

"Una cierta edad", d'Anagrama Foto: Anagrama